

KAPITOLA JEDNA

Jen si to představte. Při svatebním obřadu budu mít korunku jako opravdová princezna z pohádek od Disneyho. Samozřejmě netrvám na tom, aby mě okouzлил nějaký princ na bílém koni. Kdepak. Jsem moderní žena jednadvacátého století, která nese za svůj život a štěstí plnou odpovědnost. S tím přesvědčením jsem aspoň byla vychovávána. Přesto jsem při pomyšlení na pohádkový sňatek v lůně řeckého ostrova s urostlým, oddaným a ukrutně přitažlivým rybářem třeštila nadšením. Hmm, můj vlastní pan Božský...

„*Jásu, Pippitso!* Už zase sníš s otevřenýma očima?“ Do kuchyně zářící čistotou vešla Sophia, v obličejí ve tvaru srdce široký úsměv. Přejela si dlaní přes prošedivělé vlasy upevněné do drdolu. „Můj Niko je na tom stejně. Dneska ráno nejste jako hrdličky, ale jako dva ztřeštění pubertáci.“

Mrkla na mě, začala rovnat příbory do zásuvky a přitom si tiše pohvizdovala s tradičními řeckými koledami v podání zobcových fléten a zvonkohry. Sophia předvánoční období zbožňuje. K dnešnímu prvnímu prosinci si odškrtařovala dny, aby měla k zahájení oslav aspoň nějaký, i když poměrně chatrný důvod.

S citem jsem zapracovala do mouky máslo. „Nemů-

žu si pomoci. Vždyť se za necelý měsíc budeme brát! Na přípravy máme pouhé čtyři týdny a musíme myslet na všechno.“ Zacukalo mi v koutku úst. „Jako ty a babička.“

Sophia se krátce zasmála. „Nemůžeš nám to mít za zlé. Svatba je jedna z nejvýznamnějších rodinných událostí. Babička trvá na tom, že se ujme květinové výzdoby, a troufám si říct, že já a Georgios jsme sestavili vcelku vydařené svatební menu.“

Její slova mě dojala. Nikův táta zkouší recepty už týdny. S pleší perlící se potem a soustředěně svraštěným čelem se sklání nad sýrovými a medovými lahůdkami, musakou a speciálním kváskovým pečivem, do něhož ukrývá mince pro štěstí. Babička navrhla finančně nenáročnou, přesto důmyslnou výzdobu kostela i Taxoské taverny, kde uspořádáme svatební hostinu, při níž nesmí chybět květy jejích zamilovaných jmenovkyň, irisů. A k tomu... Hm. Omlouvám se. Jen jsem na chvíli zapomněla na své předsevzetí nepodlehnout předsvatebnímu šílenství.

Vmíchala jsem do těsta fetu, sušená rajčata a oregano a nadechla se lákavé vůně stoupající z mísy. Při představě oříšku másla rozpuštěného na ještě horkých rozkrojených bocháčcích se mi seběhly sliny. Po očku jsem koukla na Sophii, na tmavé kruhy pod očima a na břicho, které mi ještě nedávno připadalo zakulacenější.

„Nezapomeň, na čem jsem se dohodla s rodiči. Jestli budou výdaje za jídlo vyšší, než jsme přepokládali, dám jim vědět a –“

Sophia se zarazila. „Drahá Pippo, to nepřipadá v úvahu,“ odpověděla vesele. „Naše rodina je početná a všichni táhneme za jeden provaz. Vaše svatební hostina se zapíše do historie.“